

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2014. március 13. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A rablás büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2013. február 27. napján kihirdetett 4.B.340/2012/11. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott cselekményei a 2012. évi C. törvény értelmében az alábbiak szerint minősülnek:

1 rb rablás büntettének kísérlete (Btk. 365.§ (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés a/ pont) és
1 rb lőfegyverrel visszaélés büntette (Btk. 325.§ (1) bekezdés a/ pont).

Ezért a bíróság halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 13 (tizenhárom) év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 8 (nyolc) év közügyektől eltiltásra ítéli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék 2013. február 27. napján kihirdetett 4.B.340/2012/11. szám alatti ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki 1 rb rablás büntettének kísérletében (Btk. 321. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont), valamint 1 rb lőfegyverrel és lőszerezettel visszaélés büntettében (Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pont). Ezért halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 13 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. A Tatabányai Városi Bíróság 8.B.607/2006/89. számú ítéletével kiszabott 6 év 6 hónap fegyház büntetésből engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette és elrendelte az abból hátralévő idő végrehajtását. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, és a bűnügyi költség viselésére a vádlottat kötelezte.

Az ítélet ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.267/2012/3-I. számú átiratában a fellebbezéseket alaptalannak tartva hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, a beszerzett bizonyítékokat részletesen értékelte, így megalapozott tényállást állapított meg, és az indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett.

Az irányadó tényállásból okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére az elsőfokú bíróság, a bűncselekmények minősítése szintén helytálló.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket álláspontja szerint teljeskörűen gyűjtötte össze és azokat súlyúknak megfelelően értékelte. A kiszabott büntetés arányban áll az elkövetett cselekmény és a terhelt személyének társadalomra veszélyességével, annak enyhítése nem indokolt.

Arra tekintettel, hogy az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott meghatalmazott védője a másodfokú eljárás során előterjesztett írásbeli beadványában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság tárgyalást tűzzön ki és azon bizonyítást vegyen fel. E körben indítványozta Dr. Lászik András igazságügyi orvos- és genetikus szakértő megidézését, aki az elsőfokú eljárásban 2012. június 13. napján adott szakvéleményt mitokondriális DNS vizsgálat alapján. Hivatkozott a védő arra, hogy a szakértő a vizsgálatok eredményének összegzéseként kijelentette, hogy a fegyver táráról biztosított minta extrém érzékeny mitokondriális DNS analízise alátámasztja a vádlott vallomását, miszerint a fegyvert nem ő vitte a helyszínre. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során elvetette a szakértői vélemény megállapítását. A védő álláspontja szerint a szakértői vélemény alaposságát az is alátámasztja, hogy a nyomozó hatóság a szakértőket tájékoztatta arról, hogy a helyszínen talált fegyvert az intézkedő rendőr gumikesztyűben szétszedte, tehát fennállt a DNS minta szennyeződésének lehetősége.

Egyebekben a védő indítványozta F.S. tanúkenti megidézését, akinek a nyomozati vallomását az elsőfokú bíróság az akkori kórházi kezelésére tekintettel csupán ismertetett. Kifejtette, hogy a tanú személyes meghallgatása elengedhetetlen, mivel a vallomása alapján a vádlott és a sértett közötti erőviszony nem volt annyira egyértelmű, mint ahogyan azt az elsőfokú ítélet rögzíti.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú tényállás megalapozott, az indokolás azon kérdésekkel, amelyeket a védő felvetett részletesen foglalkozik. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett.

Az időbeli hatály kérdésével kapcsolatban előadta, hogy a vádlottra nézve az elkövetéskor hatályban volt Btk. a kedvezőbb, ezért annak alkalmazását indítványozta. Ugyan a jelenleg hatályos törvény szerint a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezések kedvezőbbek, azonban a vádlott a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből ki van zárva.

A másodfokú nyilvános ülésen **vádlott** védője az elsőfokú eljárásban bejelentett fellebbezését fenntartotta.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság azon három fontos kérdésre, miszerint miért ment a vádlott az ékszerüzletbe, vitt-e magával fegyvert, illetve mekkora érték volt az üzletben a cselekmény elkövetésekor, nem tudott megfelelő választ adni.

Az, hogy a vádlott elmaszkírozta magát, nem feltétlenül a rablási szándékot alapozza meg, az elégtétel vétel miatt is cselekedhetett így. A vádlottnál lévő fahéj nem a szagnyomok eltakarásához kellett, hanem a vádlott a vodkát azzal fogyasztotta.

A sértett vallomásából is az tűnik ki, hogy mivel a vádlott azonnal szitkozódni kezdett az üzletben és ütött, maga a sértett sem gondolt rablásra, nem tudta, hogy a vádlott mit akart.

A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által felhozott bizonyítékok nem voltak elégségesek a vádlott védekezésének cáfolatára.

A bírói mérlegelésnek van határa, nincs lehetősége a bíróságnak egy szakértőt felülmérlegelni anélkül, hogy megnyilatkoztatná őt.

Előadta, hogy az elkövetéskor a vádlott ittas volt, úgy nyilatkozott, hogy övé a fegyver. Azonban, ha ő vitte volna a helyszínre a fegyvert, akkor a táron is rajta kellett volna lennie a DNS-ének.

A helyszíni szemle keretében nem került sor az ékszerboltban található értékek felmérésére, csupán a sértett nyilatkozott úgy, hogy 3-5 millió Ft körüli érték volt az üzletben, ez azonban nem elfogadható egy vagyon elleni bűncselekménynél. Így a védő álláspontja szerint pontosan meg nem állapítható, de 2 millió Ft alatti összeget kell figyelembe venni.

Indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, mivel az ítélet indokolása a vádlotti védekezést nem megfelelően cáfolja. Ennek során indítványozta, hogy kerüljön sor a szakértő meghallgatására.

Másodlagosan a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésére tett indítványt mindkét bűncselekmény vonatkozásában, míg harmadlagosan az új Btk. kedvezőbb minősítésére, valamint a jelentős időmúlásra tekintettel és figyelemmel arra, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

A sértett a másodfokú nyilvános ülésen nyilatkozni nem kívánt.

A másodfokú nyilvános ülésen jelenlévő vádlott a védőjéhez csatlakozott.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A fellebbezésekre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348. § (1) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ítélet tábla nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú felülbírálatának.

Az ítélet felülbírálata során megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt. A feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta. Foglalkozott

minden olyan adattal és körülménnyel, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében a lényegi kérdések megnyugtató tisztázásához szükségesnek mutatkozott. Felsorakoztatta és egymáshoz kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta a tényállást. A törvényszék értékelte a vádlott, a sértett és a tanúk vallomásait, a helyszíni szemléről készül jegyzőkönyvet és annak mellékleteit, az igazságügyi szakértői véleményeket, a poligráfós vizsgálatról készült jegyzőkönyvet és szaktanácsadói véleményt, az ékszerbolt napi forgalmi jelentéseit, a rendőri jelentéseket és az egyéb okirati bizonyítékokat, és az ellentmondásokat feloldotta.

A vádlott az eljárás során tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Az elsőfokú bíróság a vádlott eljárás során tett vallomását, valamint azon védekezését, hogy ő az üzletbe nem rabolni ment, csak számon kérni, továbbá azt, hogy a helyszínen talált fegyver nem az övé, azt nem ő vitte a helyszínre, nem fogadta el, figyelemmel arra, hogy azt a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztották alá, hanem kifejezetten cáfolták. Megfelelően indokolta a törvényszék, hogy a vonatkozó vádlotti állításokat egymást is kiegészítve és alátámasztva cáfoló bizonyítékhalmazra figyelemmel milyen okból vetette el az azzal ellentétes tartalmú védekezést.

A bizonyítékok értékelése körében az ítéletábra a vádlott és védője által a fellebbezésben felhozottakat nem találta alaposnak. A vádlott szándékára való következtetésnél a bíróság figyelembe vette a rendelkezésre álló bizonyítékokat.

A vádlotti tagadással kapcsolatban az ítéletábra kiemeli, hogy a vádlott azt maga is elismerte, hogy a sértettet megütötte. A támadás célját a sértetten való bosszúállásban jelölte meg, azonban nem tárta fel azon személy nevét az eljárás során, akinek az érdekében - elmondása szerint - visszament volna reklamálni az ékszerüzletbe, ahol az eladó által becsapottan nem arany, hanem csupán futtatott arany nyakláncot vásároltak. Így a vádlott ezen nyilatkozatát nem lehetett felülvizsgálni.

Ezzel szemben a sértett vallomása következetes és egyéb bizonyítékokkal is alátámasztott.

A vádlott aktuális tudattartama körében helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság, miszerint a vádlott a cselekmény elkövetéséhez előkészületeket tett. Parókát szerzett be, a helyszínre érve a gépkocsiban hagyta a kulcsot a könnyebb távozás érdekében, a nyomok eltüntetésére szolgáló eszközt (fahéj) szerzett be, az esetleges ellenállás leküzdésére alkalmas eszközöket (rugós ólmos bot, pisztoly) vett magához. A vádlott az üzlethelyiségbe történő belépését követően a sértettet azonnal megütötte, majd megkísérelte bezárni annak ajtaját.

Csupán a sértetti magatartáson múlt, hogy a vádlott és a sértett kikerült a zárt térből, a vádlott által eltervezett cselekmény nem ment végbe.

A vádlott barátjának, **1. tanúnak** a vallomása alátámasztja a vádlott kétségbeejtő anyagi helyzetét, kilátástalanságát és annak a tényét, hogy a vádlott a cselekménye előtti napokban vagyon elleni erőszakos bűncselekmény elkövetését fontolgatta. Ezen vallomás szintén a vádlott terhére szóló bizonyítékok körébe sorolható, annak hiteltérdemlőségét az elsőfokú eljárás során nem sikerült megcáfolni.

Az üzletben fellelhető érték megállapításánál az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy ott 3-5 millió Ft közötti értékű ékszer volt, ezen ékszereknek az értéke a 3 millió Ft-ot biztosan meghaladja (a páncélszekrényben lévő 144 gramm arany 2.160.000,- Ft, a javításra átvett ékszerek mintegy 400.000,- Ft, a 370 db ékszerminta 740.000,- Ft körüli, valamint az ezüst ékszerek jelentős értékére figyelemmel).

Az ítélet tábla az eljárásjogi szempontú felülbírálat körében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vonatkozó bizonyítékrészek terhelt terhére történő felhasználásával megsértette a hallgatás garanciális perrendi jogát és az önvádra kötelezés tilalmának elvét, amikor a vádlott előállításáról készült rendőri jelentésből értékelte a terhelt által a rendőröknek elmondottakat rögzítő részt, valamint a rendőrök erre vonatkozóan az eljárás során tett tanúvallomásait. Az intézkedő rendőrök ugyanis nem oktatták ki arra a vádlottat, hogy amit a hatóság tagjainak elmond, az később bizonyítékként felhasználható, ahogyan arra sem figyelmeztették a terheltet, hogy megilleti őt a hallgatás joga. Ezért a terhelti nyilatkozatot rögzítő rész a hallgatás jogára való figyelmeztetés hiányában bizonyítékként nem vehető figyelembe az eljárás során, ahogyan a rendőrök eljárás során erre vonatkozóan tett tanúvallomása sem. Ezért az ítélet tábla ezen bizonyítékokat kizárta a bizonyítékok köréből és e vonatkozásban az elsőfokú ítélet indokolását mellőzte.

Azonban az elsőfokú döntés ezen bizonyítékok nélkül is megalapozott, mivel a törvényszék által megállapított tényállás az egyéb bizonyítékokra figyelemmel kellően alátámasztott.

Azzal kapcsolatosan, hogy a lőfegyvert a sértett vagy a vádlott vitte- e a helyszínre, a rendőri bizonyítékok ugyan kiesnek a bizonyítékok köréből, azonban az elsőfokú bíróság az ügy felderítésére vonatkozó kötelezettségének eleget tett, és a mellőzött bizonyítékok nélkül is érdemben állást lehetett foglalni a vád megalapozottsága felől.

Az ítélet tábla a nyilvános ülésen végzésével a védő írásban benyújtott bizonyítási indítványait elutasította.

A kérdéses lőfegyvernek a helyszínre kerülésével kapcsolatosan az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. Az eljárás során rögzítették, hogy milyen módon került sor a mintavételre a helyszínen.

A 117. sorszámú mitokondriális DNS vizsgálat alapján elkészített igazságügyi szakértői véleményben Dr. Lászik András igazságügyi orvos- és genetikus szakértő akként nyilatkozott, hogy „a vizsgálatok eredményének összességéként megállapítható, hogy a fegyver táráról biztosított minta extrém érzékeny mitokondriális DNS analízise alátámasztja **vádlott** gyanúsított vallomását, miszerint a fegyvert nem ő vitte a helyszínre.”

A 119. sorszámú rendőri jelentés indokolja, hogyan kerülhetett rá a fegyver tárára a sértett DNS-e, eszerint „a sértettől származó vérgyanús szennyeződések a fegyver felületéről a tárra akkor kerülhettek, amikor a III. számú tanú gumikesztyűben a fegyverből a tárat kivette.”

A DNS vizsgálat két dolgot tudott megállapítani, azt, hogy a fegyveren mind a vádlott, mind a sértett DNS-e megtalálható volt, valamint azt, hogy a fegyver tárán csak a sértett DNS-e volt kimutatható a mitokondriális DNS-vizsgálat alapján.

Az ítélet tábla álláspontja szerint nem az igazságügyi szakértő kompetenciájába tartozik annak megítélése, hogy a lőfegyver hogyan került a helyszínre, ezen megállapításával a szakértő a kompetenciáján túlterjeszkedett.

A sértett vallomását, miszerint az üzlethelyiségen kívüli dulakodás közben a vádlott kezében észrevett fegyvert a vádlott kezéből kicsavarta és két-három méter távolságra eldobta, az elsőfokú bíróság elfogadta, mivel az a megállapított tényállással egyeztethető, hitelességében meg nem kérdőjelezhető bizonyítékként értékelendő. Ezen túlmenően a helyszínen a vádlott kesztyűjét is megtalálták, amely szintén vérrel szennyezett volt.

A bíróság feladata az egyéb bizonyítékok mérlegelésével annak megállapítása, hogy a kérdéses lőfegyvert ki vitte a helyszínre, az hogyan került oda. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság tehát nem mérlegelte felül az igazságügyi szakértői véleményt, utóbbi előterjesztője nem volt, és nem is lehetett birtokában az adott kérdéskör megnyugtató tisztázásához szükséges valamennyi releváns ténynek és ismeretnek.

A vádlott terhére a fentiek szerint számba vehető bizonyítékok összességükben egy olyan zárt bizonyítékláncolatot alkottak, amelynek elemei egymásra épülésükben, egymás bizonyító erejét fokozva alkalmasak voltak az ítéleti tényállás megalapozására.

A védelem másodfokú nyilvános ülésen előterjesztett érvelése az elsőfokú bíróság által helyesen számba vett és részletezett, majd logikus gondolatmenettel és meggyőző érvekkel is alátámasztotta, helytállóan értékelt bizonyítékok felülmérlegelését célozta, amelyre azonban a Be. 352. § (3) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozott tényállás mellett nem kerülhetett sor.

Az elsőfokú bíróság helytálló logikai következtetéseit osztotta az ítéletábra figyelemmel arra, hogy a bizonyítékok logikai hibától mentes, megszakítatlan láncolatot alkotnak. Ekörben az elsőfokon eljáró bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok megalapozott és okszerű mérlegelésével - a feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonva - logikus gondolatmenet alapján állapította meg az ítéleti tényállást, amely megalapozott, hiánytalan és törvényes, nem tartalmaz téves ténybeli következtetéseket. Ezért a másodfokú bíróság a Be. 351. § (1) bekezdése alapján határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

A megalapozott tényállás alapján az elsőfokon eljáró bíróság helyesen vont következtetést **vádlott** bűnösségére, az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit tekintve helytálló a bűncselekmények megnevezése, jogi minősítése, és az ehhez fűzött indoklás is.

A 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. törvényre figyelemmel a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos törvény rendelkezéseit alkalmazza-e a vádlott terhére rótt cselekmények elbírálása során. Elsősorban azt kellett vizsgálat tárgyává tenni, hogy a bűnösség megállapításával érintett vádlotti cselekmények az elkövetéskor illetőleg az elbíráláskor hatályban lévő büntetőtörvény szerint is büntetendő cselekmények-e, és amennyiben igen, a törvényi fenyegetettségük azonos-e. Ebben a kérdéskörben az ítéletábra részben az ügyészség, részben a védelem álláspontját fogadta el az alábbiak szerint.

A vádlott magatartása az elkövetéskor hatályban lévő törvény alapján is diszpozíciószerű volt, és azt az elbíráláskor hatályos büntető törvénykönyv is büntetni rendeli. Ugyanakkor a jelenleg hatályos büntetőtörvény (459. § (6) bekezdés c) pont) az értékhatárok változására figyelemmel az ötmillió-egy és ötvenmillió forint közötti elkövetést tekinti jelentős értékre

megvalósítottak, ennek alkalmazása esetén a vádlotti cselekmény nem értékelhető e minősítő körülmény szerint. Az elbíráláskori törvény 365. § (1) bekezdés a) pontjának és (3) bekezdés a) pontjának idevágó rendelkezései szerint a vádlott által fegyveresen elkövetett rablás büntetnének kísérletéért a büntetés öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztés, míg az elkövetéskor hatályos törvény szerint a 321. § (1) bekezdés és (5) bekezdés a) pont értelmében a büntetés tíz évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés. A vádlott által elkövetett löfegyverrel visszaélés büntette az elbíráláskor hatályos törvény és az elkövetéskor hatályos törvény alapján is két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott különös visszaeső, az elbíráláskor hatályos törvény 89. § (1) bekezdése értelmében halmazati büntetés esetén a 81. § (3) bekezdése szerinti büntetési tételt kell a felével emelni, azonban a büntetési tétel felső határa nem haladhatja meg a huszonöt évet. Az elkövetéskor hatályos törvény 97. § (1) bekezdése alapján halmazati büntetés esetén a 85. § (2) bekezdése szerinti büntetési tételt kell a felével emelni, azonban büntetési tétel felső határa nem haladhatja meg a húsz évet. Mind a két törvény alkalmazni rendeli az irányadó középértéket a büntetés kiszabásának elvei körében.

Minderre figyelemmel az elbíráláskor hatályos törvény szerint a vádlott által elkövetett bűncselekményekre tekintettel az irányadó büntetési tétel 5 évtől 22,5 évi terjedő szabadságvesztés, a középérték 13 év 9 hónap. Az elkövetéskor hatályos törvény alapján a büntetési tétel 10 évtől 20 évig terjedő szabadságvesztés, a középérték 15 év. Az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezésre tekintettel az ítéletábla megjegyzi, hogy a törvényben meghatározott büntetési tételkeret alsó határát figyelmen kívül hagyni nem lehet. Azonban függetlenül a felső határtól, a középértékre figyelemmel tehát az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény enyhébb a vádlottra nézve, így az ítéletábla ezen, jelenleg hatályos törvény rendelkezéseit alkalmazva - az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatva -, a vádlott cselekményeit a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontja, (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő rablás büntette kísérletének, és a Btk. 325. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő löfegyverrel visszaélés büntetnének minősítette.

A lőszerezéssel visszaélés tényállása az elbíráláskor hatályos törvény értelmében már nem diszpozíciószerű (a fegyverbe 8 db lőszer került betárazásra), mivel a vádlott által elkövetett cselekmény ezen új tényállást nem meríti ki a Btk. 325. § (2) bekezdés a) pontjára és a (6) bekezdésére figyelemmel. Azonban egységként szabályozza a törvény a löfegyverrel vagy lőszerezéssel visszaélés bűncselekményét, ezért külön felmentő rendelkezés meghozatalára ezen vádpont vonatkozásában nincs szükség.

Az eltérő minősülés miatt új büntetés kiszabása vált indokolttá. Ennek során az ítéletábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helyesen feltárt enyhítő és súlyosító körülményekre. Olyan egyéb körülményeket, amelyek a törvénytől általánosan szabott büntetés enyhítését vagy súlyosítását indokolták volna, nem talált. Azt, hogy a vádlott korábbi jogerős szabadságvesztésre ítélté után, a végrehajtás befejezése előtt, a feltételes szabadságra bocsátásának ideje alatt követte el a cselekményeit, az elsőfokú bíróság ugyanolyan helyesen értékelte. A vádlott bűncselekményt követett el ismételten, az egyéni megelőzésnek eredménye nem volt. Erre figyelemmel az elsőfokon alkalmazott büntetés enyhítésére az ítéletábla nem látott törvényes lehetőséget. A fegyházbüntetés tartamához megfelelően igazodik a közügyektől eltiltás mértéke is. Mindezek alapján az ítéletábla vádlottat az

elsőfokú bíróság által alkalmazott fegyházbüntetésre és közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a fegyház végrehajtási fokozat a Btk. 37. § (3) bekezdés ac) és ad) pontján, a közügyektől eltiltás a Btk. 61-62. §-án alapul. Figyelemmel az elkövetés módjára, a használt eszközökre, az ítéletábra szerint a kiszabott büntetés a generális prevenciónak is megfelelő, kellő visszatartó erőt biztosít ahhoz, hogy a vádlott újabb bűncselekményt ne kövessen el.

A Tatabányai Városi Bíróság 2007. április 16. napján jogerős 8.B.607/2006/89. számú ítéletével kiszabott 6 év 6 hónap fegyházbüntetésből engedélyezett feltételes szabadság megszüntetése a Btk. 40. § (1) b) pontján alapul.

A vádlott a Btk. 38. § (1) és (4) bekezdés d) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben az ítélet további törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a büntetés kiszabására vonatkozó törvényhely a Btk. 79-80. §-án, a fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92. §-án, az elkobzásra vonatkozó rendelkezés a Btk. 72. § (1) bekezdés a) és d) pontján alapul.

Győr, 2014. március 13. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk. .Vajda Edit sk.
a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2013. február 27. napján kihirdetett 4.B.340/2012/11. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2014. március 13. napján

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: